

[Morten Lange.]

repræsentanter efter de interesser, de skal varetage, kan det ikke nytte noget, at man samtidig skal acceptere en politisk polarisering. Der er en så dårlig forbindelse mellem de to ting, at man simpelt hen står i et håbløst valg. Det er en dårlig situation, vi er kommet i. Jeg skal ikke i denne forbindelse sige noget som helst ondt om dem, der har ladet sig vælge ind i de styrende organer. Jeg skal gerne medgive, at de har gjort, hvad de kunne for at gøre en indsats på de pladser, de har fået, og de har i og for sig netop illustreret, at denne politiske polarisering er meningsløs, når man først kommer ned i arbejdet.

Jeg mener altså, at et studenterråd er det nødvendigt at have inden for den samlede styrelsesfunktion ved universiteterne, og derfor kan jeg i princippet tilslutte mig lovforslaget, som det her foreligger. Men jeg skal igen understrege, at når vi har problemer med denne justering i dag, skyldes det naturligvis ikke mindst, at studenterrådet har haft, skal vi sige det mildt, en meget ringe sans for den taktiske stilling, det skulle tage, når det havde tabt et slag over for folketing og minister. Det havde været væsentlig nemmere, hvis f. eks. konsistorierne kunne have holdt deres møder i fred.

Der er et enkelt problem, jeg vil nævne i forbindelse med lovforslaget, og det er naturligvis, at når man siger studenterrådet, har vi hele tiden fået den automatiske fortolkning, at det måtte være det til enhver tid siddende studenterråd, der nu blev geninstalleret i sine rettigheder. Det er efter min opfattelse temmelig sikkert, at hvorledes et sådant studenterråd skal fremgå ved nyvalg, må vi have en temmelig præcis redegørelse for over for udvalget. Vi vil næppe have nogen som helst tillid til noget, vi får at se, medmindre vi har sikkerhed for, at de studerende ved universiteterne står bag ved det. Det skal ikke være sådan, at nogle fejler et forslag op af, jeg havde nær sagt vejkan-ten, som er vedtaget ved urafstemning for så og så mange måneder siden. Det interes-

serer mig ikke. Vi må have forslaget frem på ny, så vi får afgjort, hvorledes de studerende forholder sig til det, og så vi får et klart indtryk af, at det studenterråd, der fremgår, har en ægte opbakning iblandt de studerende, ikke blot ved valget, men også på den måde det er blevet sammensat.

Jeg vil endelig tilføje, at når vi nu har denne lovgivning fremme, er det efter min opfattelse en nødvendighed, at vi tager fat på den enkelthed, som vi var lige ved at løse sidst, nemlig spørgsmålet om de ikke-videnskabelige medarbejderes repræsentation. Jeg ved, at der er et par fagforeningsmæssige varianter, men det får vi nok klaret samtidig. Som i hvert fald nogle af dem, der skal deltage i udvalgsarbejdet, sikkert kan huske, er det sådan, at sidst var der faktisk lige ved at være enighed om, hvordan vi skulle klare denne sag. Det er for unormal en situation at køre videre, og vi kan da i hvert fald se, om vi ikke kan klare denne sag samtidig.

I øvrigt var det interessant, at vi nu igen fik nævnt spørgsmålet om styreformen og valgformen ved 1 mand 1 stemme. Jeg har arbejdet en hel del med den sag siden sidst. Jeg tror, at netop med den styrelseslovfors-
 tolkning, vi efterhånden har med paritetiske udvalg i studienævnene, med arbejdspladsvalgte institutråd, vil spørgsmålet om at vælge de overordnede styrende organer ved et samlet valg iblandt samtlige, som er tilknyttet det pågældende område, i det lange løb vise sig at være den eneste fornuftige løsning. Jeg synes, at netop den praktiske fortolkning, styrelsesloven har fået, på en lang række områder må gøre denne løsning nemmere og mere nærliggende. Så slipper vi for disse evindelige procentdiskussioner, som måske nok mindre end noget andet har fremmet det saglige arbejde med sagen.

Jeg skal meget gerne medvirke i et udvalgsarbejde. Jeg mener, selve ideen bag lovforslaget er væsentlig. Det vil være til stor skade, hvis vi fortsat skal være i den situation, at vores universiteter ikke har ordentligt konstituerede studenterråd. Det